

PASĂREA PHOENIX

Marin Mihalache

Vă întreb pe voi îngeri de pază
Care zi și noapte stați de priveghe
Cum înfloresc crinii serafici
Din țărâna de pe morminte opacă?

Cum cresc din cenușă aripile
De foc ale Pasărei Phoenix,
Înveșmântând cu lumină
Cerul întreg și pământul?

Pe jeratecul crugurilor celeste
S-au topit sorii și galaxiile
Și s-au umplut clepsidrele
Cu nisipul de aur al stelelor.

Râurile de sânge ale veacului
S-au vărsat în ocean amurgind.
Pe pământ au rămas însingurate,
Încremenite în rugăciunea
De seara doar oasele fragile
Ale sfinților mărturisitori
Să se albească precum varul
Precum fosforul înțelepciunii
Divine, felinare aprinse
Să ne lumineze calea,
Pe colinele pe care vom înnopta
Până când se va crăpa iarăși ziuă.

Tot așa și Phoenix, pasărea nemuritoare,
Și-a făcut cuib în întunericul nopții
Și așteaptă acolo până când
O nouă dimineață va înflori
Din lujerii de lumină lină
Ai Logosului increat.

Copyright © 2017 Marin Mihalache